

Noot bij ABRvS, 12 december 2018, AB 2019/100

Stoepker, Giel

Publication date:
2019

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Stoepker, G., (2019). Noot bij ABRvS, 12 december 2018, AB 2019/100, Nr. 201805525/1/A2, Nr. ECLI:NL:RVS:2018:4058, 1 blz., dec 12, 2018.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright, please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

uitspraak niet zo uit de verf. Het document betreft hier een rapport waarin de integriteit van een met naam genoemde gemeenteambtenaar aan de orde is. Volgens de Afdeling ziet dat rapport in zoverre op het persoonlijk functioneren van de ambtenaar met betrekking tot zijn functie en behoeft daarom niet openbaar gemaakt te worden. Een integriteitsonderzoek gaat over het functioneren van een ambtenaar in diens functie. Dat onderzoek, aangeduid als 'Feitenonderzoek vermeende integriteitskwesie (belanghebbende)' lijkt mij te gaan over het publiek functioneren van de ambtenaar. Uiteraard geeft hij daaraan een persoonlijke invulling maar het gaat om de wijze waarop hij zijn publieke functie integer uitoefent. De stap die de Afdeling maakt naar de persoonlijke levenssfeer van betrokkene valt daarmee niet goed te volgen. Mogelijk dat zeer persoonlijke omstandigheden als ziekte e.d. meespelen maar daarvan wordt geen melding gemaakt.

3. Een vast punt en ook in deze uitspraak aan de orde gesteld is of de persoonlijke levenssfeer beschermd kan worden door anonimisering van het document. Daarover overweegt de Afdeling dat anonimisering van het rapport niet zinvol is, omdat appellant de identiteit van de betrokken ambtenaar kent en deze eenvoudig uit de informatie is te herleiden door anderen. Dit is een standaardoverweging, vgl. bijvoorbeeld ABRvS 14 maart 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV8748. Het feit dat appellant en belanghebbende burens en daarmee bekenden van elkaar zijn, zal — hoewel niet uitdrukkelijk meegewogen in de overwegingen — daaraan ook kunnen bijdragen.

4. De Afdeling constateert vervolgens dat enkele paragrafen niet uitsluitend betrekking hebben op de integriteit van belanghebbende/de met naam genoemde gemeenteambtenaar. Melding wordt gemaakt van een bredere integriteitsvraag. De openbaarmaking van het rapport mocht daarom niet integraal worden geweigerd op grond van art. 10 lid 2 aanhef en onder e Wob. Dat de bevindingen en de uit het rapport voortkomende aanbevelingen en afspraken mondeling aan appellant zijn medegedeeld, maakt niet dat geen belang bestaat bij openbaarmaking van de desbetreffende paragrafen van het rapport. Het college krijgt van de Afdeling de opdracht om per onderdeel van de desbetreffende paragrafen te beoordelen of deze geheel of gedeeltelijk openbaar gemaakt moeten worden. Als het college ervoor kiest een onderdeel van het document te weigeren, dan dient deze weigering te zijn voorzien van een toereikende motivering. Daarbij dient — zo beveelt de Afdeling aan — het college tevens in aanmerking te nemen dat om de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen te beschermen en tegelijkertijd recht te doen aan het uitgangspunt van de Wob inzake openbaarheid,

de mogelijkheid bestaat om de paragrafen openbaar te maken met weglaten van persoonlijke gegevens. Maar ook daarbij geldt mijns inziens dat anonimisering haar beperkingen kent wanneer de identiteit van de in de paragrafen genoemde ambtenaar of ambtenaren eenvoudig uit de informatie te herleiden valt.

P.J. Stolk

AB 2019/100

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

12 december 2018, nr. 201805525/1/A2

(Mr. A.W.M. Bijloos)

m.nt. G.J. Stoepker*

Art. 6:8 lid 1, art. 6:9, 6:11 Awb

ECLI:NL:RVS:2018:4058

Het is aan de verzender om een brief of poststuk van een juiste adressering te voorzien. Dat de verzender het adres van een voorbeeldbrief heeft gebruikt, maakt niet dat deze onjuiste adressering niet aan hem kan worden toegerekend.

Dat het bezwaarschrift van een onjuist adres is voorzien, is geen grond om niet-ontvankelijkverklaring achterwege te laten. Het is aan de verzender om een brief of een poststuk van een juiste adressering te voorzien. Dat appellant het adres van een voorbeeldbrief heeft gebruikt, maakt niet dat deze onjuiste adressering niet aan hem kan worden toegerekend. De rechtbank heeft er terecht op gewezen dat in het besluit van 13 juni 2017 het juiste adres is vermeld. Verder is de door appellant gebruikte voorbeeldbrief niet afkomstig van de website van de raad, zodat hij er niet zondermeer van kon uitgaan dat op de brief het juiste adres stond vermeld. Dat hij pas op 5 september 2017 ervan op de hoogte is geraakt dat zijn bezwaarschrift van een onjuist adres was voorzien, doet aan het voorgaande niet af.

Uitspraak als bedoeld in art. 8:57 Awb op het hoger beroep van appellant, tegen de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam van 22 mei 2018 in AMS 18/21 in het geding tussen:

Appellant,

en

Het bestuur van de Raad voor Rechtsbijstand (hierna: de Raad).

* G.J. Stoepker is juridisch medewerker bij de Centrale Raad van Beroep en docent staats- en bestuursrecht aan Tilburg University.

Procesverloop

Bij besluit van 13 juni 2017 heeft de raad de aan appellant verleende toevoeging voor rechtsbijstand, met kenmerk 4KP6033, ingetrokken.

Bij besluit van 8 november 2017 heeft de raad het door appellant daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 22 mei 2018 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

De raad heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Met toestemming van partijen is afgezien van een behandeling van de zaak ter zitting.

Overwegingen

1. Bij het besluit van 13 juni 2017 heeft de raad een eerder aan appellant verleende toevoeging voor rechtsbijstand ingetrokken nadat gebleken was dat zijn verzamelinkomen boven de wettelijke grens lag. Hij moet daardoor een bedrag van € 611,44 aan de raad terugbetalen en daarom heeft hij bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Het bezwaarschrift is niet op tijd door de raad ontvangen omdat het onjuist was geadresseerd als gevolg waarvan het niet is bezorgd en door PostNL aan [appellant] retour is gezonden. De raad heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en de rechtbank het beroep hiertegen ongegrond. Dat het bezwaarschrift verkeerd is geadresseerd, is geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan de termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht, aldus de rechtbank.

2. Appellant betoogt dat Nederlands niet zijn moedertaal is en hij voor het opstellen daarvan gebruik heeft gemaakt van een voorbeeldbrief op internet met het adres van de bezwaarschriftencommissie van de raad. Verder is zijn bezwaarschrift op 25 juli 2017 door PostNL voorzien van een stempel, waaruit volgt dat hij de brief binnen de bezwaartermijn naar de raad heeft gezonden. Pas op 5 september 2017 kreeg hij van PostNL een bericht dat zijn brief niet bezorgd kon worden. Meteen de volgende dag, op 6 september 2017, heeft hij alsnog een bezwaarschrift, naar het juiste adres gestuurd. Hij is niet in staat om het door de raad gevorderde bedrag terug te betalen, aangezien hij al lange tijd werkloos is en veel andere kosten heeft, aldus appellant.

2.1. Artikel 6:7 van de Awb luidt:

“De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

Artikel 6:8, eerste lid, luidt:

“De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgescreven wijze is bekendgemaakt.”

Artikel 6:9, eerste lid, luidt:

“Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.”

Het tweede lid luidt:

“Bij verzending per post is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.”

Artikel 6:11 luidt:

“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.2. Vaststaat dat tot en met 25 juli 2017 bezwaar kon worden gemaakt tegen het besluit van 13 juni 2017. Het bezwaarschrift van appellant is op 8 september 2017 bij de raad ingekomen, zodat het niet binnen de wettelijke termijn door de raad is ontvangen. Een bezwaarschrift wordt geacht tijdig te zijn ingediend indien het binnen de bezwaartermijn op de post is gedaan, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn door het bestuursorgaan is ontvangen. Het bezwaarschrift is meer dan een week na afloop van de bezwaartermijn door de raad ontvangen, zodat de stelling van appellant, dat hij het bezwaarschrift binnen de bezwaartermijn aan de raad heeft gezonden, hem niet kan baten. Dat het bezwaarschrift van een onjuist adres is voorzien, is geen grond om niet-ontvankelijkverklaring achterwege te laten. Het is aan de verzender om een brief of een poststuk van een juiste adressering te voorzien. Dat appellant het adres van een voorbeeldbrief heeft gebruikt, maakt niet dat deze onjuiste adressering niet aan hem kan worden toegerekend. De rechtbank heeft er terecht op gewezen dat in het besluit van 13 juni 2017 het juiste adres is vermeld. Verder is de door appellant gebruikte voorbeeldbrief niet afkomstig van de website van de raad, zodat hij er niet zondermeer van kon uitgaan dat op de brief het juiste adres stond vermeld. Dat hij pas op 5 september 2017 ervan op de hoogte is geraakt dat zijn bezwaarschrift van een onjuist adres was voorzien, doet aan het voorgaande niet af. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de raad het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het betoog slaagt niet.

3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.
4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. De burger in deze zaak werd geconfronteerd met een besluit waarin een aan hem verleende toevoeging werd ingetrokken. Het door hem ingediende bezwaarschrift is (nadat de bezwaartermijn was verstreken) met de post retour gekomen, omdat het onjuist was geadresseerd (daarmee is aan de verzending een eind gekomen, vgl. HR 14 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT7470, AB 2011/340, m.nt. R. Ortlep). Een goed geadresseerde versie bereikt de Raad voor de Rechtsbijstand (hierna: RvR) daarom niet meer binnen de bezwaartermijn. De RvR verklaart het bezwaar niet-ontvankelijk. Volgens de Afdeling terecht: de situatie levert geen verschoonbare termijnoverschrijding op. Het feit dat appelland gebruik heeft gemaakt van een adres uit een voorbeeld-bezwaarschrift, maakt niet dat de onjuiste adressering hem niet kan worden tegengeworpen. De verzender dient zorg te dragen dat een poststuk van een juiste adressering is voorzien (vgl. HR 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1366, AB 2015/241, m.nt. R. Ortlep en aldaar genoemde rechtspraak van de Afdeling en CRvB. De verzender dient het geheel van handelingen te verrichten dat noodzakelijk is om het poststuk de geadresseerde te doen bereiken, waaronder ook de adressering valt).

2. Wat zal appelland hebben gedacht toen hij bezwaar wilde maken? Laat ik op internet gaan zoeken naar informatie en voorbeelden? Dat lijkt het geval te zijn. Ook lijkt het erop dat hij niet terecht is gekomen op de website van de RvR. Uit de uitspraak valt namelijk op te maken dat appelland gebruik heeft gemaakt van een voorbeeld-bezwaarschrift met daarin een verouderd of foutief (of anderszins niet correct) adres, dat hij heeft gevonden op een andere website dan die van de RvR (naar welk adres het bezwaarschrift is verstuurd blijkt niet uit de uitspraak). Op het internet zijn inmiddels talloze websites te vinden waarop dergelijke documenten worden aangeboden. Deze uitspraak is vanwege die 'huis-, tuin- en keukenpraktijk' dan ook interessant. Dat appelland op internet naar informatie en voorbeelden gaat zoeken en daarvan gebruikmaakt is

overigens niet gek. Hij wil immers goed beslagen ten ijs komen. Rechtsbijstand is nu eenmaal kostbaar. Toch dient een alerte appellant ervoor te zorgen dat adressen, voorbeelden en informatie worden gecheckt en vergeleken met de rechtsmiddelenclausule in het besluit, zodat geen 'huis-, tuin- en keukenfouten' worden gemaakt.

3. Wanneer een appellant overigens wel gebruik maakt van een rechtsbijstandverlener, betekent dat ook niet automatisch dat adresseringsfouten niet gemaakt kunnen worden. Een voorbeeld biedt de vergelijkbare uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2010. In de noot bij die zaak schreef Damen enigszins gekserend dat het daar een 'typische secretaressefout (m/v)' betrof (ABRvS 14 juli 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BN7796, AB 2010/294, m.nt. L.J.A. Damen). G.J. Stoepker

AB 2019/101

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

17 oktober 2018, nr. 201706876/1/V1

(Mrs. H.G. Sevenster, G.M.H. Hoogvliet, J.Th.

Drop)

m.nt. V.M. Bex-Reimert

Art. 16 lid 1 onder c VW 2000; art. 3.22 lid 2, art. 3.73 lid 1 aanhef en onder c VB 2000; art. 4:84 Awb

ABkort 2018/526

ECLI:NL:RVS:2018:3407

Bij gemotiveerd beroep op art. 4:84 Awb nader onderzoek van de staatssecretaris vereist naar de bijzondere omstandigheden van het geval.

Hoewel uit de onder 7. genoemde uitspraak volgt dat de staatssecretaris in beginsel terecht uitgaat van de besluitvorming van het UWV en het aan de referent is om daartegen desgewenst rechtsmiddelen aan te wenden, ligt dat voor volledig arbeidsongeschikte jonggehandicapten die onder de werkgeregeling van de Wet Wajong 2010 vallen anders. Indien een referent met succes rechtsmiddelen aanwendt tegen het besluit van het UWV en daarmee alsnog als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt wordt aangemerkt, verliest de referent immers het recht op arbeidsondersteuning. De staatssecretaris kan niet van referent verlangen dat deze rechtsmiddelen aanwendt tegen het besluit van het UWV in het kader van de Wet Wajong 2010, voor zover het beoordeeld heeft dat die referent participatiemogelijkheden heeft. Het met succes opkomen tegen dat oordeel van het UWV heeft immers tot gevolg dat